

ven l'ànima, li digué ella:—Pendràs la sang d'un nadó d'ovella negra qu'encara no hagi tastat la fulla de l'eurera ni l'herba dels prats ni dels marges, i el dia de St. Joan, quan sia nit barrada i les òlives comencin a xisclar damunt les torres del castell, amb un manoll de malves de fossar eixides de flor, qu'hauràs cullita trenc de dia, abans qu'hagin rebut la besada del sol, arruixaràs d'un cap a l'altre els murs del castell tot dient el conjur que't donaré escrit en un troç de pergami. Un cop hauràs acabat, atúrat davant per davant de la finestra on jau la teva estimada, i veuràs devallar d'ella una serpentina de llarga cabellera que s'ajassarà a les teves plantes.

Passa-li al coll un cordó negre de seda trenat amb tres esberles, i amb el dit cordó mena-la a la Font-vella, mullant-li per nou vegades la cabellera amb l'aigua que copsaràs amb el call de la mà sinistra. Llavors la serpentina tornarà a la seva forma d'abans i tu recobraràs la formosa Elisendis. Para nient en fer les coses al punt i a l'hora, no fos cas que l'aigua hagués perduda ja la seva virtut, que llavors tot te seria de mal averany; l'Elisendis no's desencantaria i tu series convertit en bloc de pedra.

Cumpli el jovincel lo que li havia dit la vella, emprò una tempestat d'aigua qu'amb una furimor de llamps i trons havia caigut aquella mateixa cap-vesprada feu muntar tant i tant la riera del Clopés, que de cap manera pogué passar-la. Tocà la mitja nit, i la lluna que per un clar d'avel·laners deixà veurer la brunor de la seva cara il·luminà un bloc de pedra de marbòrea fredura.

Cada any, quan les fogueres de St. Joan envermelleixen les masies del Montseny, del Coll-sacabra i els pobles i masies de la Selva i Guilleries, de les runes del Castell de Mascarbó en surt una serpentina de llarga cabellera qu'arrastrant-se pel camí ral de Vich devalla fins a sota la nogue-

ra torta de Vallcrosa i allí enrocant-se a un bloc de pedra plora a llàgrima viva a fins que cauen les dotze hores del campanar de St. Hilari. I en escrits que diuen que deixà la vella del Roquer, ja fa set centúries, te de plorar-hi a fins que les seves llàgrimes muntin tant com les gotes d'aigua qu'en un dia i una nit brollen de la canal de la Font-vella, El dia qu'això esdevingui que serà passats milers i milers d'anys, l'Elisendis de la Rovira i el donzell d'Espinella seràn lliurats per sempre mes de la seva encantada esfereïdora.

Durant la nostra infantesa sota la Noguera torta ens miravem un bloc de pedra que de lluny i tot ens aturdia. En Romà hi endevinava les formes d'una persona; en Remigi hi entrovirava els ulls; en Llorenç Parraqué la barba; en Quico Guilla hi destriava les celles i les pestanyes; en Terris el nas i la boca; i en Ton que tenia ànima de poeta hi sentia els somics d'un cor entristit que, al bò de la seva minyonía, plorava l'amor perduda ja fa una ardat de sigles.

MARIA DE SULTERRA

Els Esports

FUTBOL

Després d'un partit que si sab durar mitja hora més, acabava amb un emocionant matx de boxa, el Sant Celoni Sport Club resulta guanyador del club local solzament per 7 gols a 1.

Som el dia 25 de Juliol, festivitat de Sant Jaume. Com que dit Sant és el patró dels camillers de la Creu Roja, hom preveu algunes desgràcies per aquell dia.

Són tres quarts de cinc. El partit està anunciat per les cinc. Ens en anem cap al camp. Al arribar allí llegim uns lletereros que hi ha plantats a uns arbres. El primer que trovem diu aixís: *Fomenteu l'esport.* El de l'arbre del costat està escrit de la següent manera: *Per dos ralets no volgueu fer un mal paper.* El que segueix:

Si no vol tenir un disgust no pugui aquí dalt. Més amunt n'hi ha un altre que diu lo mateix que el primer. Ens enterem que hi han tirat un desinfectant que taca molt. Entrem al camp. No obstant els anuncis, són molts que prefereixen fer un mal paper i tenir un disgust que no pas tenir de pagar dos rals per veurer un partit de futbol.

El públic va acudint al camp. Són tres quarts de sis, quan l'àrbitr senyor Domènech sorteja el camp entre els dos equips. Avui (gracies a Deu), la sort ens afavoreix a nosaltres. L'equip local s'alinea de la següent manera: Rovira; Artola, Figuerola; Porta, Esteve, Gol; Hereu, Carbonell, Pujol, Picañol, Gubau II. Centrem nosaltres i després d'alguns atacs infructuosos a la porta forastera, s'apoderen de la pilota els forasters que inicien una gran arrencada, coronada amb un no menys gran xut que para magistratament en Rovira. Altra arrencada dels locals que no té eficacia per la poca (o gens) compenetració dels davanters que no han jugat mai junts. Arrencada dels forasters i orsai del interior esquerra que l'àrbitr no veu. Tercera arrencada forastera i xut que val el primer gol de la tarda. Reaccionen els blanc vermells. Degut a un bot estrany de la pilota, cau l'Esteve lesionat. Pocs moments després s'aixeca. Sembla que ja li ha passat.

Poca estona després ve l'empat, obra d'un xut den Gubau II. L'emoció entre el públic és indescriptible. Veiem una noia que s'emociona per tres. Dos orsais seguits que no es marquen. Gems den Picañol. Pifiada d'un mig local, que aprofita l'interior esquerra per marcar el segon per els forasters. Desseguida vé el tercer fet per l'interior dreta, que junt amb l'avant-centre estaven orsai. El Sr. Domènech no els ha vist. Fi de la primera part. Al segon temps hi ha canvi de jugadors. En Porta no surt. En Picañol passa al seu lloc. En Palla-